

Sygn. akt II K 93/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie II Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: Sędzia SR Małgorzata Olejarczyk

Protokolant: st. sekr. sądowy Ewelina Kazberuk

Prokurator Prok. Rej. w Kętrzynie: Tomasz Niesłuchowski

po rozpoznaniu w dniu 21 kwietnia 2016 r.

sprawy **E. O.**

s. Z. i H. z domu H.

ur. (...) w O.

oskarżonego o to, że:

w dniu 13 grudnia 2015 roku w K. na ul. (...) umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym powodując nieumyślnie wypadek drogowy, w ten sposób, że kierując samochodem m-ki S. (...) nr rej. (...), zbliżając się do oznakowanego przejścia dla pieszych, nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa znajdującemu się na tym przejściu pieszemu P. K. doprowadzając do jego potrącenia, wynikiem czego doznał on obrażeń ciała w postaci: urazu głowy, rany tłuczonej łuku brwiowego, wieloodłamowego przestawnego złamania nasady bliższej kości piszczelowej prawej, które to obrażenia powodują naruszenie czynności narządu ciała na okres powyżej siedmiu dni,

tj. o czyn z art. 177 § 1 k.k.

I. na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k., art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne wobec **E. O.** warunkowo umarza na okres próby 1 (jednego) roku;

II. na podstawie art. 45a k.k. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa poprzez pozostawienie w aktach sprawy dowodu rzeczowego zapisanego pod nr 34/16 księgi przechowywanych przedmiotów tut. Sądu;

III. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych w całości, w tym opłatę w kwocie 60 (sześćdziesiąt) złotych.

II K 93/16

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny w sprawie:

W dniu 13 grudnia 2015 r. E. O. jechał sam swoim samochodem marki S. (...) o nr rej. (...) z cmentarza w K. w kierunku ulicy (...). Poruszał się ulicą (...) z zamiarem skręcenia w lewą stronę w ulicę (...). Dojeżdżając do skrzyżowania, zatrzymał się, przepuścił nadjeżdżający ze strony M. samochód i wjechał na ulicę (...). W tym samym czasie pieszy przechodził przez oznakowane przejście dla pieszych przy ulicy (...). Z lewej strony widział światła samochodu, którym

kierował E. O.. E. O. nie zauważył pieszego, zaczął hamować dopiero w ostatniej chwili i potrącił lewym błotnikiem pieszego, który wpadł na maskę samochodu oraz na szybę, a następnie zsunął się z samochodu.

T. Ś. wraz z E. O. pomogli przejść pokrzywdzonemu na chodnik. T. Ś. wezwał karetkę pogotowia. Na skutek potrącenia pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci urazu głowy, rany tłuczonej łuku brwiowego, wieloodłamowego przestawnego złamania nasady bliższej kości piszczelowej, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządu ruchu ciała na okres powyżej siedmiu dni.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o; protokół przesłuchania oskarżonego E. O. k.33-34, protokół przesłuchania świadka T. Ś. zbiór B k.1-3, protokół przesłuchania świadka P. K. zbiór B k.5-6, opinię sądową - lekarską dotyczącą P. K. k.28, dokumentację medyczną pokrzywdzonego k.26 protokołu oględzin płyty z zapisem monitoringu miejskiego k.14-15.

Oskarżony **E. O.** podczas prowadzonego dochodzenia przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia zgodne ze stanem faktycznym. (k. 33-34)

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Kętrzynie złożył wniosek w stosunku do E. O. o warunkowe umorzenie postępowania na okres próby wynoszący jeden rok.

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia E. O. przyznającego się do popełnienia zarzucanego mu czynu, zasługują na danie im wiary. Znajdują one potwierdzenie w pozostałych zgromadzonych w sprawie dowodach. Są zgodne ze zeznaniami świadków.

Sąd obdarzył wiarą w całości zeznania świadków T. Ś. i P. K.. Świadkowie złożyli zeznania korespondujące z poczynionymi w sprawie ustaleniami opisujące zaobserwowane i zapamiętane przez siebie okoliczności przedmiotowego zdarzenia. Zeznania były składane w sposób jasny, rzeczowy i konsekwentny.

Wina E. O. nie budzi żadnych wątpliwości. Swoim zachowaniem wyczerpał on dyspozycję art. 177 § 1 kk.

Każdy kierowca jest zobowiązany do prowadzenia pojazdu z należytą starannością, a więc do przedsięwzięcia takich czynności, które zgodnie ze sztuką i techniką prowadzenia pojazdów samochodowych są obiektywnie niezbędne do zapewnienia maksymalnego bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a także powstrzymywania się od czynności, które mogłyby bezpieczeństwo zmniejszyć. Nadto ma obowiązek prowadzić pojazd nie tylko z obowiązującymi nakazami i zakazami lecz winien go prowadzić w sposób rozważny i ostrożny (orzeczenie SN OSNKW 1976, z.10, poz.130)

Sąd orzekający w niniejszej sprawie w pełni podziela to stanowisko. Biorąc pod uwagę fakt, iż E. O. prowadził pojazd zimą w porze popołudniowej podczas opadów śniegu, które to opady ograniczały widoczność uznać należy, iż przy zachowaniu należytej ostrożności polegającej na uważnym obserwowaniu drogi i przejścia dla pieszych miałby możliwość zauważenia pieszego znajdującego się na oznakowanym przejściu dla pieszych i ustąpienie mu pierwszeństwa i uniknięcia wypadku.

Zgodnie z art. 66 § 1 kodeksu karnego, sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karanaego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

Z formalnego punktu widzenia możliwe jest warunkowe umorzenie postępowania wobec E. O., gdyż czyn, jaki został mu zarzucony jest zagrożony karą pozbawienia wolności do lat 3.

Sąd uznał, że okoliczności popełnienia czynu przez E. O. przyznającego się do zarzucanego mu czynu nie budzą żadnych wątpliwości.

Zgodnie z art. 1 § 3 kk podstawowym warunkiem przestępności czynu jest możliwość przypisania winy sprawcy czynu zabronionego. W sprawie niniejszej spełnione są przesłanki warunkujące przypisanie winy E. O.. W przedmiotowej sprawie miał on pełną możliwość pokierowania swoim postępowaniem i wyboru działania nienaruszającego norm prawa. E. O. nieumyślnie naruszył zasady ruchu drogowego w ten sposób, że kierując pojazdem nie zachował należytej ostrożności oraz nienależycie obserwował drogę w skutek czego w miejscu wyznaczonym jako przejście dla pieszych nie udzielił pierwszeństwa pieszemu P. K. co w konsekwencji doprowadziło do potrącenia i spowodowania u niego obrażeń ciała.

W ocenie Sądu społeczna szkodliwość czynu zarzucanemu oskarżonemu nie jest znaczna. Sąd zważył na fakt, że E. O. popełnił przestępstwo nieumyślnie, co oznacza, że nie chciał go popełnić, lecz skutek niezachowania ostrożności wymaganej w określonych okolicznościach faktycznych do zaistnienia czynu doprowadził. Sąd wziął pod uwagę również to, iż w sprawie występują okoliczności łagodzące, takie jak m.in. uprzednia niekaralność za przestępstwo umyślne E. O. (karta karna 40). Sąd miał na uwadze także to, że pokrzywdzony nie doznał znacznych obrażeń ciała, chociaż naruszenie czynności narządów jego ciała przekraczały okres 7 dni. Postawa E. O., jego warunki i właściwości osobiste, wykazują, że nie jest on osobą zdemoralizowaną, przejawiająca lekceważenie dla obowiązującego porządku prawnego. Jest on osobą prowadzącą ustabilizowany tryb życia, wdowcem i emerytem. Można zatem w sposób uzasadniony stwierdzić, iż popełnienie przestępstwa było zdarzeniem epizodycznym w jego życiu.

Podnieść również należy, że E. O. po zdarzeniu udzielił pomocy pokrzywdzonemu. Sam pokrzywdzony w trakcie przeprowadzonego postępowania karnego, pomimo pouczenia, nie złożył wniosku o dochodzenie przez prokuratora jego roszczeń majątkowych wynikłych bezpośrednio z przestępstwa. Nie wyraził również zgody na skierowanie sprawy do instytucji lub osoby godnej zaufania w celu przeprowadzenia postępowania mediacyjnego zgodnie z art. 23a kpk. (k. 23). Należy podkreślić, że pokrzywdzonemu przysługuje prawo dochodzenia majątkowych roszczeń w postępowaniu cywilnym.

Ustalone okoliczności wskazują, iż E. O. będzie przestrzegał porządku prawnego. Daje to podstawę do przyjęcia, że w stosunku do niego istnieje pozytywna prognoza kryminologiczna. Sąd, uwzględniając wniosek Prokuratora, na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk w zw. z art. 67 § 1 kk warunkowo umorzył postępowania karne na okres próby jednego roku. Pozwoli on na ukształtowanie wychowawczego oddziaływania warunkowego umorzenia, a także na weryfikację postawionej prognozy kryminologicznej.

Na podstawie art. 45a kk orzeczono przepadek na rzecz Skarbu Państwa poprzez pozostawienie w aktach sprawy dowodu rzeczowego.

O kosztach orzeczono w oparciu o przepis art. 627 kpk zasądzając od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa ich zwrot w całości.